



Carrer Portal Nou, 7 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.com
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA



20.000 ESPECIES DE ABEJAS

Espanya, 2023

Direcció: Estibaliz Urresola

Solaguren

Guió: Estibaliz Urresola Solaguren

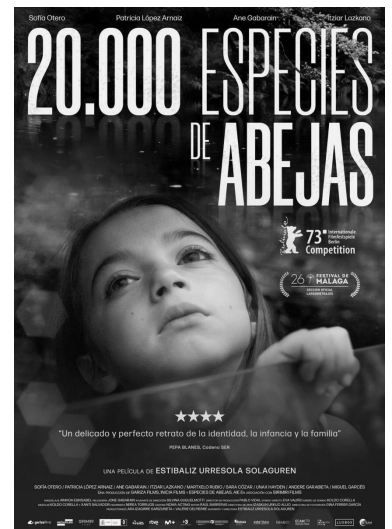
Intèrprets: Sofía Otero, Patricia López Arnaiz, Ane Gabaraín, Itziar Lazkano

Durada: 129 min

Gènere: drama

Idioma: castellà i basc

Data d'estrena: 21/04/2023



Els noms propis

El primer llargmetratge d'Estibaliz Urresola, *20.000 especies de abejas*, s'estrenava aquest any en la darrera edició de la Berlinale amb el triomf d'*Alcarràs* (2022) encara present i amb la seva directora, Carla Simón, com a membre del jurat del festival. D'alguna manera, la pel·lícula d'Urresola ve a prolongar alguns dels principis formals i temàtics que caracteritzen el cinema de la Simón i, en un sentit més ampli, una certa tendència del cas contemporani: el desplaçament cap al món rural, l'exploració de l'espai íntim, l'aposta per un retrat naturalista, la importància dels vincles familiars o la reivindicació d'una mirada femenina. Però, què significa ser dona o, potser millor dit, què significa sentir-se dona? Aquesta seria la gran pregunta que travessa a les tres generacions que protagonitzen la pel·lícula d'Urresola, totes elles liderades pel personatge de Cocó (a qui dona vida una estupenda i joveníssima Sofía Otero, guanyadora de l'Os de Plata a millor interpretació en el festival de cinema de Berlín). La solució, suggerida des del mateix títol, vindria a ser que no hi ha una sola resposta, sinó vint mil – totes elles tan diverses i vàlides com les espècies d'abelles –. Trobem, d'una banda, la figura materna encarnada per Ane (una magnífica Patricia López Arnaiz, premiada amb la Biznaga de plata del Festival de Màlaga a la millor interpretació femenina de repartiment), qui intenta educar als seus fills al mateix temps que tracta de definir i orientar la seva trajectòria professional i, per l'altra, a Cocó, per a qui el seu cos no es correspon amb el nom que el designa. Des de les primeres seqüències, les qüestions de la identitat i la diferència apareixen i queden fixades com el tema central. En plena polèmica per la recent aprovació de la llei trans, *20.000 especies de abejas* aborda aquesta problemàtica des d'una perspectiva alhora sensible i múltiple, donant veu i opinió a tots els seus personatges i deixant en tot moment l'espai a l'espectador. En el matriarcat desplegat per Urresola, l'univers masculí aparentment absent també té la

seva presència com una força que exerceix la seva pressió des del fora de camp. El conflicte esdevé en tot moment diàleg i el motiu de les abelles, per la seva part, compleix una funció múltiple: al·ludeix a l'esperit col·lectiu de la comunitat, al mateix temps que manté el caràcter individual i entronca amb la tradició basca. I és que al País Basc, on les abelles sempre han format part de la vida íntima, hi havia un costum que consistia a informar-los de tot el que afectava el nucli familiar. En aquest marc, gairebé màgic, tant l'entorn rural com els dies d'estiu, el parèntesi d'espai i temps en el qual transcorre la pel·lícula d'Urresola, no són tant el paisatge d'un món en desaparició com un lloc de possibles, on es pot produir fins i tot el miracle d'un segon naixement. Allà queda fixat un dels moments clau i més significatius de la pel·lícula, en el qual es produeix la reinterpretació íntima del sagrament del baptisme, el ritual pel qual el nom s'inscriu en el subjecte i és introduït en la comunitat, junt amb les aigües i la icona retrobada de sant Joan Baptista. Perquè si bé les paraules ens ajuden a identificar, comprendre i ordenar el món que ens envolta, els noms propis ens permeten singularitzar-lo. El nostre nom, al cap i a la fi, és el bé més íntim: allò que ens precedeix, ens diferencia i ens identifica. El que Urresola proposa, al cap i a la fi, és aprendre a anomenar el món que estimem i veure'l amb els ulls de l'altre. Just ara que es compleixen cinquanta anys des que la mirada bocabadada de la petita Ana (Ana Torrent) captivés als espectadors, *20.000 especies de abejas* sembla tornar a invocar l'*Espíritu de la colmena* (Víctor Erice, 1973) per a suggerir l'adopció d'una nova manera de mirar el món que ens envolta.

Daniel Pérez-Pamies

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona